

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/26/2017
Identifikačné číslo spisu: 110189992
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Prieceľová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:110189992.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: Západoslovenská energetika, a. s. so sídlom Čulenova 6, Bratislava, IČO: 35 823 551 proti žalovanému: VENUS PROJECT Slovakia, s r. o. so sídlom Limbová 451/3, Limbach, IČO: 31 342 841, o zaplatenie 3.923,18 eur, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 29Cb/130/2001, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/57/2016-151 z 05. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/57/2016-151 z 05. októbra 2016 z r u š u j e a v e c v r a c i a Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) svojím v poradí druhým rozsudkom č. k. 29Cb/130/2001-104 z 26. novembra 2015 vyhovel žalobe a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.923,18 eur a náhradu trov konania vo výške 156,80 eur.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi stranami došlo k vzniku riadneho zmluvného vzťahu a že žalovaný splnomocnil p. O. Z. k zastupovaniu spoločnosti žalovaného vo veci vystavovania objednávok, uzatvárania dodávateľsko-odberateľských zmlúv na tovar pre prevádzku spoločnosti v Obchodnom centre Z.. Na základe uvedeného a svedeckej výpovede svedka O. Z. považoval okresný súd námietku žalovaného, že bez jeho vedomia p. O. Z. uzatvoril zmluvu so žalobcom, za účelové tvrdenie, a preto na ňu neprihliadal. Za nedôvodnú považoval aj námietku nedostatku pasívnej legitimácie, keď žalovaný tvrdil, že žalobca mal žalovať správcu konkurznej podstaty úpadcu Pátek s. r. o.. Súd prisvedčil žalobcovi, že tento nemal žiadny zmluvný vzťah so spoločnosťou Pátek s. r. o., ktorej sa konkurz týkal, nakoľko zmluvu uzavrel so žalovaným a zmluva bola uzavretá na základe riadneho splnomocnenia, ktoré udelil žalovaný p. O. Z.. Čo sa týka námietky žalovaného ohľadne nájomnej zmluvy, žalobca nie je účastníkom predmetného zmluvného vzťahu a dodáva elektrinu tam, kde je odberné miesto určené v zmluve a dodáva sa vždy tej osobe, s ktorou má uzatvorenú zmluvu. Súd preto nevyhovel ani tejto námietke žalovaného. Neprihliadol ani na námietku žalovaného, že sa žalobca bezdôvodne obohatil, keď toto svoje tvrdenie žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal. Naopak súd mal za preukázané, že žalobca si svoju povinnosť vyplývajúcu mu

zo zmluvy riadne splnil, pričom práve žalovaný porušil svoju zmluvnú povinnosť, ktorá spočívala v nezaplatení ceny za dodanie elektriny, a preto ho zaviazal na zaplatenie žalovanej sumy a náhradu trov konania.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) na základe žalovaným podaného odvolania rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil rozsudkom č. k. 3Cob/57/2016-151 zo dňa 05. októbra 2016, v ktorom uviedol, že okresný súd správne zistil skutkový stav veci, na základe čoho vec i správne právne posúdil, s jeho odôvodnením sa stotožnil, a preto napadnutý rozsudok potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C. s. p.“). Žalovaný neuviedol žiadne skutočnosti, ktorými by preukázal nesprávnosť, či nezákonnosť napadnutého rozsudku, alebo by spochybnil nárok uplatnený žalobcom a vôbec nenamietal nespĺnenie si svojej povinnosti zaplatiť žalobcovi za dodávku elektriny. K námietke žalovaného, že postupom súdu prvej inštancie mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď nebol oboznámený s vykonaním dôkazu výsluchom svedka O. Z., odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný podaním zo dňa 25. novembra 2015 napriek predchádzajúcej žiadosti o odročenie pojednávania, súhlasil s prejednaním a rozhodnutím veci v jeho neprítomnosti a v priebehu celého konania nenavrhol žiadny relevantný dôkaz na preukázanie svojich tvrdení a spochybnenie žalobcovho nároku. Odvolací súd mal preukázané, že nakoľko v danej veci bolo sporným najmä to, či p. O. Z. bol oprávnený uzavrieť zmluvu v mene žalovaného, súd prvej inštancie predvolal svedka O. Z. za účelom jeho výsluchu na odstránenie uvedených rozporov v tvrdeniach strán sporu. Uvedený svedok predložil súdu relevantný dôkaz, splnomocnenie, ktorým vyvrátil obranu žalovaného, že p. Z. nebol oprávnený uzavrieť v mene žalovaného zmluvu so žalobcom. Z predmetného splnomocnenia a z výpovede svedka je zrejmé, že na základe tohto splnomocnenia p. Z. vykonával a riešil veci na zabezpečenie prevádzky žalovaného. Odvolací súd uviedol, že civilný proces vychádza z princípu aktivity strán [§ 149 a nasl. C. s. p., predtým § 101 zákona č. 99/1963 Z. z. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej „O. s. p.“ alebo „Občiansky súdny poriadok“)], preto považuje námietku žalovaného, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, za nedôvodnú, nakoľko zo strany súdu prvej inštancie neutrpel ujmu na svojich právach, nebola mu znemožnená ani realizácia jeho procesných práv a súd postupoval v súlade so zákonom za účelom zistenia skutkového stavu. K námietke žalovaného týkajúcej sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkým, čo bolo v danej veci nevyhnutné pre spravodlivé posúdenie vzťahu medzi stranami sporu a následné rozhodnutie.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ust. § 420 písm. f/ C. s. p. a v ktorom žiadal, aby dovolací súd zrušil rozsudky odvolacieho i prvoinštančného súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odňatie možnosti konať pred súdom, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie (§ 420 písm. f/ C. s. p.), videl v skutočnosti, že žalovanému nebolo doručené stanovisko žalobcu k sporu obsahujúce jeho právnu argumentáciu zo dňa 13. septembra 2001 (č. l. 20) a zo dňa 23. marca 2005 (č. l. 26), hoci mal právo mať vedomosť o nich a o ich obsahu, mal mať možnosť sa k nim vyjadriť, týmto postupom došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru a toto pochybenie neodstránil ani odvolací súd. Zároveň okresný súd závažne pochybil, keď dovolateľovi nedoručil dve po sebe idúce vyjadrenia žalobcu k odvolaniu dovolateľa, doručené okresnému súdu dňa 25. februára 2016 (č. l. 139) a dňa 29. februára 2016 (č. l. 145), pričom nápravu nezjednal ani odvolací súd (dovolací súd poznamenáva, že pre nesprávne zažurnalizovaný spis uvedené čísla listov nie sú správne a zároveň sa jedná o totožné vyjadrenie zaslané súdu najskôr elektronicky a dodatočne aj poštou). V kontexte uvedeného žalovaný poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 13. januára 2015 vo veci J. proti Slovensku, ako aj na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Dovolateľ ďalej namietal, že napriek tomu, že na podanom odvolaní uviedol elektronickú adresu na doručovanie písomností súdom, odvolací súd ho neupovedomil o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku dňa 05. októbra 2016 o 10.00 hod, ktorým postupom mu bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom. Zároveň dovolateľ namietal, že vydaním arbitrárneho rozhodnutia odvolacieho súdu mu bolo znemožnené riadne konať pred súdom, čím je naplnený dôvod podania dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Napadnutý rozsudok nie je riadne, presvedčivo a racionálne

odôvodnený a teda je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľný. Odvolací súd sa zároveň nevysporiadal s námietkami uvedenými v podanom odvolaní, v ktorom namietal, že súd prvej inštancie mu znemožnil plnohodnotnú realizáciu jeho procesných práv priznaných Občianskym súdnym poriadkom, keď žalovaný nemal vedomosť o tom, že okresný súd na pojednávanie (na ktorom bol vyhlásený rozsudok) predvolal k vypočutiu svedka O. Z., ktorého vypočúval súd, ako aj žalobca, v neprítomnosti žalovaného, hoci súd vedel, že žalovaný sa pojednávania nemohol zúčastniť z objektívnych dôvodov. Podľa názoru dovolateľa súd tak neprípustne zneužil ospravedlnenie neúčasti konateľa žalovaného na pojednávaní dňa 26. novembra 2015 a súhlas daný v dobrej viere v spravodlivosť súdneho konania na rozhodnutie v neprítomnosti. Dovolateľ taktiež namietal, že obidva sudy sa dôsledne nevysporiadali s námietkou žalovaného, že vzhľadom na okolnosti prípadu žalovaný nebol a nie je pasívne legitimovaný v spore. Obidva sudy tak vec nesprávne právne posúdili a konanie zaťažili vadou. Napokon dovolateľ namietal aj skutočnosť, že ani okresný a ani krajský súd sa nevysporiadali s návrhom žalovaného na oslobodenie od súdnych poplatkov uvedenom v jeho odvolaní.

5. K dovolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Uviedol, že súdne konanie trvá od roku 2000 a po celý čas žalovaný nepredložil jediný dôkaz o spochybnení dodávok elektrickej energie žalobcom. Žalovaný nepredložil žiadny dôkaz o tom, že by požiadal o oznámenie miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. Vo vzťahu k námietke dovolateľa, týkajúcej sa vypočutia svedka O. Z. v jeho neprítomnosti, žalobca poukázal na písomné podanie žalovaného zo dňa 08. septembra 2005, v ktorom samotný žalovaný navrhol vypočuť tohto svedka. Zároveň pred pojednávaním konaným dňa 26. novembra 2015, kedy sa výsluch tohto svedka uskutočnil, žalovaný súhlasil s pojednávaním a rozhodnutím vo veci v jeho neprítomnosti. Žalobca má preto za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je svojvoľné, súd správne zistil skutkový stav, na základe čoho vec správne právne posúdil a preto navrhuje, aby dovolací súd zamietol dovolanie ako nedôvodné.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) zistil, že dovolanie podala včas (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana sporu zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že žalovaný podal dovolanie dôvodne a preto dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 C. s. p.).

7. Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ O. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

8. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/156/2014 publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 8/2016 konštatoval, že v súlade s princípom „rovnosti zbraní“ (čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) každá procesná strana musí mať rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a žiadna z nich nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane [viď napríklad rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP) vo veci Delcourt proti Belgicku z roku 1970]. V súlade s právom na kontradiktórne konanie musia mať procesné strany príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i oboznámiť sa so všetkými ďalšími dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim. Predmetný judikát tiež poukázal na to, že ESĽP vydal 13. januára 2015 rozsudok vo veci J. proti Slovenskej republike, v ktorom sa zaoberal aj opodstatnenosťou námietky o nemožnosti vyjadriť sa k vyjadreniu protistrany v rámci odvolacieho konania. ESĽP v tomto rozsudku dospel k názoru, že aj keď vyjadrenie k odvolaniu neobsahuje žiadne nové skutočnosti alebo argumenty, ku ktorým by sa procesná strana už nebola vyjadrila v predchádzajúcom priebehu konania, a prípadne ide o vyjadrenie nemajúce vplyv na rozhodnutie odvolacieho súdu, musí byť druhej strane daná možnosť oboznámiť sa s ním, ak bolo formulované ako právna a skutková argumentácia. Zároveň platí záver, že samotná strana sporu musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie protistrany

právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jej strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť; nezáleží pritom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie. Inak povedané požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa chápe čisto formálne. Z jej hľadiska v podstate nezáleží alebo len málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu (viď nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 168/2012).

9. V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo doručené žalobcovi 12. februára 2016. Žalobca sa k odvolaniu písomne vyjadril podaním zo dňa 24. februára 2016, no jeho vyjadrenie nebolo žalovanému doručené.

10. Porušenie princípu rovnosti zbrání znamená, že „vadným“ postupom súdu sa jedna zo strán dostáva do nevýhodnejšieho postavenia v porovnaní so stranou vystupujúcou v opačnom procesnom postavení. Dotknutá strana v dôsledku tohto postupu súdu nemá v porovnaní s protistranou možnosť byť pred rozhodnutím súdu oboznámená so všetkými skutočnosťami, ktoré boli podkladom pre samotné rozhodnutie a nemá možnosť ovplyvniť rozhodnutie súdu vyvrátením argumentov, ktoré súdu uviedla protistrana. Týmto postupom sa strane sporu znemožňuje realizácia procesných práv, ktoré jej zákon priznáva, čo má za následok nielen porušenie práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru), ale aj naplnenie dôvodu prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s .p.

11. Dovolací súd konštatuje, že v danej veci dovolateľ dôvodne namietal, že mu pred rozhodnutím odvolacieho súdu nebolo doručené vyjadrenie žalobcu k jeho odvolaniu voči rozsudku súdu prvej inštancie. Žalovaný nemal možnosť oboznámiť sa s týmto vyjadrením, pričom ako vyplýva z vyššie citovanej judikatúry, záver, či vyjadrenie žalobcu je právne významné a či obsahuje také skutkové a právne dôvody, je na posúdení žalovaného a nie na posúdení konajúceho súdu. V konaní pred odvolacím súdom bol vytvorený faktický stav nerovnosti v neprospech žalovaného, nakoľko na rozdiel od protistrany nemal prístup ku všetkým informáciám obsiahnutým v súdnom spise, z ktorých vychádzal odvolací súd pri svojom rozhodovaní. Vo vyjadrení k odvolaniu žalobca prezentoval svoj názor s cieľom ovplyvniť rozhodnutie odvolacieho súdu, vyzývajúc na nevyhovenie odvolaniu žalovaného (na potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie). Zároveň pre záver, že došlo k porušeniu princípu rovnosti zbrání ako jedného základných princíпов práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie, je významná aj tá skutočnosť, že odvolací súd neodmietol odvolanie žalovaného, ale vecne o ňom rozhodol.

12. Dovolateľ zároveň vo svojom dovolaní namietal, že napriek tomu, že v podanom odvolaní uviedol elektronickú adresu na doručovanie písomností súdom, odvolací súd ho neupovedomil o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku, ktorým postupom mu bola odňatá možnosť riadne konať pred súdom.

13. V zmysle ustanovenia § 378 ods. 1 C. s .p. na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 219 ods. 3 C. s .p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením. Ak o to strana požiadala, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. V čase podania odvolania žalovaným sa na predmetnú situáciu vzťahovalo ustanovenie § 214 ods. 3 O. s .p., v zmysle ktorého ak odvolací súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia pojednávania, upovedomí elektronickými prostriedkami účastníka konania alebo jeho zástupcu, ktorý požiadal o doručovanie písomností aj elektronickými prostriedkami (§ 45 ods. 4), o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku podľa § 156 ods. 3.

14. Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že žalovaný oznámil súdu svoju elektronickú adresu a zároveň súd prvej inštancie prostredníctvom ním uvedenej elektronickej adresy s ním aj komunikoval a zasielal mu na ňu zápisnice z pojednávania (napr. č. I. 147, 198), prípadne iné písomnosti, či žiadosti (č. I. 79). Žalovaný zároveň uviedol svoju e-mailovú adresu aj v podanom odvolaní (č. I. 127). Vzhľadom k tomu, že odvolací súd vo veci rozhodoval rozsudkom, vznikla mu povinnosť oznámiť miesto a čas

verejného vyhlásenia rozhodnutia na úradnej tabuli súdu, prípadne aj elektronickými prostriedkami. Odvolací súd neoznámil miesto a čas verejného rozhodnutia elektronickými prostriedkami žalovanému, čím mu taktiež odňal možnosť konať pred súdom.

15. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, opomenutím doručenia vyjadrenia žalobcu žalovanému došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súčasne spolu s neoznámením miesta a času verejného rozhodnutia elektronickými prostriedkami odvolací súd znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C. s .p.

16. Nad rámec uvedeného, dovolací súd zároveň poukazuje aj na to, že postup súdu prvej inštancie, ktorým predvolal na pojednávanie konané dňa 26. novembra 2015 svedka O. Z., o ktorého predvolaní žalovaný nemohol vedieť (súd predvolanie tohto svedka na uvedené pojednávanie na predchádzajúcom pojednávaní neavizoval a stranám svoj zámer predvolať ho ani žiadnym iným spôsobom vopred neoznámil) a následné rozhodnutie vo veci založil z veľkej časti práve na výpovedi uvedeného svedka, pričom tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd, je nesprávnym procesným postupom. Na uvedenom konštatovaní nemení nič ani skutočnosť, že žalovaný žiadal, aby súd na predmetnom pojednávaní rozhodol v jeho neprítomnosti. Žalovaný totiž v čase, keď žiadal o rozhodnutie v jeho neprítomnosti, nemal možnosť vedieť o skutočnosti, že práve na uvedenom pojednávaní bude vypočutý svedok, ktorého výpoveď môže byť významná pre rozhodnutie vo veci. Žalovaný sa tak nemohol sám, na základe všetkých dostupných relevantných informácií, rozhodnúť, či si svoje povinnosti zariadi iným spôsobom a či sa pojednávania zúčastní, alebo či prípadne splnomocní na zastupovanie a účasť na pojednávaní advokáta. Zároveň neobstojí ani argumentácia žalobcu, že súd len konal na návrh žalovaného, ktorý navrhol vypočuť tohto svedka v podaní z 08. septembra 2005, nakoľko predvolanie svedka po desiatich rokoch od jeho navrhnutia, navyše po tom, ako už bolo raz vo veci rozhodnuté súdom prvej inštancie a vec mu bola vrátená odvolacím súdom na ďalšie konanie, pričom od momentu vrátenia veci odvolacím súdom predvolanie uvedeného svedka žiadna zo strán nenavrhla, a neoznámenie tejto skutočnosti žalovanému, je porušenie zásady rovnosti zbraní. Súd sa zároveň mali vysporiadať aj s návrhom žalovaného na oslobodenie od súdnych poplatkov a opomenutie uvedeného je rovnako tak nesprávnym procesným postupom.

17. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu námietky nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného najvyšší súd uvádza, že už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa strane neznemožňuje právnym posúdením (viď napr. R 54/2012). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 01. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

18. Vo vzťahu k námietke dovolateľa týkajúcej sa nedoručenia podaní z č. 1. 20 a 26 dovolací súd konštatuje, že uvedený nedostatok mohol žalovaný namietat už v podanom odvolaní, pričom toto svoje oprávnenie nevyužil. Dovolací súd poukazuje na judikát R 39/1993, v zmysle ktorého podmienka prípustnosti dovolania nie je splnená, ak sa strane znemožnila realizácia jej patriacich procesných práv (iba) pre časť konania a do takej miery, že strana následne mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohla podať proti rozsudku, ktorý jej bol riadne doručený, odvolanie.

19. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené konštatuje, že odvolací súd v danej veci nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď § 420 písm. f/ C. s. p.). Uvedená

procesná vada je vždy dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. Z tohto dôvodu dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 C. s .p.).

20. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 C. s. p.). Zohľadniac uvedené odvolací súd svojím procesným postupom odstráni všetky vytýkané nedostatky a s poukazom na ustanovenie § 390 C. s .p. vo veci meritórne rozhodne.

21. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s .p.).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.